

Sygn. akt III CSK 287/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa Spółdzielni [...] w K.
przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej w M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy w K. w dniu 6 grudnia 2012 r. wydał nakaz zapłaty, którym orzekł, że pozwany ma w ciągu dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu zapłacić powódce kwotę 140 228,86 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2012 r. oraz kwotę 5 373 zł z tytułu kosztów postępowania albo wnieść w tym terminie zarzuty. Na skutek zarzutów, Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 11 października 2013 r. uchylił nakaz zapłaty w części dotyczącej kwoty 1 756 zł z tytułu kosztów postępowania, a w pozostałej części utrzymał go w mocy i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 900 zł z tytułu kosztów postępowania zabezpieczającego. Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji obu stron, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 26 marca 2014 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że utrzymał w mocy nakaz zapłaty z dnia 6 grudnia 2012 r. także w części dotyczącej kwoty 1 756 zł i zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3 764,58 zł z tytułu kosztów postępowania zabezpieczającego, natomiast apelację pozwanego oddalił i zasądził od niego na rzecz powódki kwotę 2 932 zł z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

W skardze kasacyjnej od wyroku Sąd Apelacyjny pozwany, powołując się na obie podstawy kasacyjne określone w art. 398³ § 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy i oddalenie powództwa.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Twierdził, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny pominął część zebranego materiału, odstąpił od samodzielnego poczynienia ustaleń faktycznych i powołał się na ustalenia Sądu pierwszej instancji, które uznał za własne.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył przekonujących argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zachodzi tylko wtedy, gdy dla przeciętnego prawnika z samej treści skargi - bez pogłębionej analizy i jurydycznych dociekań - w sposób jednoznaczny wynika, że wskazane w niej podstawy zasługują na uwzględnienie. Skarżący, powołując się na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien wykazać oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, przejawiającą się kwalifikowanym charakterem naruszenia przepisów prawa (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Tak rozumianej oczywistości skarżący nie wykazał, ograniczył się bowiem do powtórzenia zarzutu obrazy art. 382 w związku z art. 391 § 1 i art. 233 k.p.c., podniesionego w ramach podstawy kasacyjnej określonej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, skarżący nie może natomiast powtarzać uzasadnienia przytoczonych podstaw kasacyjnych; powinien wykazać, że zasadność skargi kasacyjnej jest oczywista, a więc dostrzegalna *prima vista* oraz że każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zaskarżone orzeczenie jest jaskrawo nieprawidłowe. Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie

zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. ani brana pod rozwagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 98 § 1 i art. 99 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w związku z § 6 pkt 6 i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

[aw]